

Snufje apocalyps gemengd met fantastische elementen

door Jan-Hendrik Bakker

Vlaamse auteur debuteert met magische vertellingen in Haagse reeks

Bij literatuur denken de meeste mensen aan romans, heel dikke romans. Maar poëzie, essays en verhalen behoren er ook toe. Voor wie het nog niet wist, de laatste vormen eigenlijk een heel plezierig genre. Een goed geschreven verhaal is als een mooie ballade: je hebt het in een uurtje uit terwijl het geheel in je hoofd blijft hangen als een lied, waar het bij een grote roman toch vaak slechts om passages gaat. Goede verhalen blinken bovendien uit in beknoptheid en compactheid en komen van nature zonder veel dralen ter zake. Maar verhalenbundels trekken in de media nu eenmaal minder aandacht. Een uitgever heeft liever een roman, het liefst nog echt gebeurd ook, met een kop en staart waarover de schrijver pakkend geïnterviewd kan worden.

'De mooie mond van Bobby Cespedes' is het debuut van de Vlaamse auteur Ulises Segura. Zijn verhalenbundel verschijnt in de reeks die het Haagse literaire tijdschrift Extaze heeft opgezet om zijn eigen schrijvers een kans te geven zich aan een breder publiek te presenteren. Dat is een nobel streven, nu nog maar hopen dat dat bredere publiek inderdaad ook wordt bereikt. De verhalen zijn het in elk geval waard.

Ulises Segura is een pseudoniem voor een uit Aalst afkomstige jurist. De naam verwijst naar Spanje en een landschap daar, Segura is een Spaanse rivier. Segura's verhalen hebben ontegenzeggelijk iets aparts, een snufje apocalyps gemengd met fantastische elementen. Segura laat zich inspireren door schrijvers als Belcampo en Boelgakov, meesters van de fantastische vertelling. Hij heeft bovendien een zeer trefzekere stijl met intrigerende beelden ('mijn vader rook naar elektriciteit').

Keith Haring

Van alle verhalen is het titelverhaal nog het meest realistische. Dat verhaal is tegelijk typerend voor de manier van vertellen van de auteur, die met opzet wat teruggehouden is en vaak met tussenkomst van derden. De Bobby Cespedes uit de titel is een homoseksuele striptekenaar en graffitikunstenaar uit de jaren zeventig, type Keith Haring. De verteller van het verhaal maakte ooit een documentaire over hem. Over die documentaire wordt hij aan het begin van het verhaal geïnterviewd door een journaliste.

Die indirecte vertelwijze, waarbij ook nog eens wordt teruggekeken op een voorbije tijd, heeft een wonderlijk effect. Het is net of de schrijver de lezer een stukje van zich afduwt terwijl hij zijn verhaal aan hem vertelt. Dat gebeurt ook in het verhaal 'Winter van ongenoegen', dat gaat over een groepje schoolkinderen dat in de duinen van Oostende spannende ontdekkingen doet in de onderaardse gangen van een fortificatie uit vervlogen tijden. De herinnering aan die half magische gebeurtenissen wordt jaren later pas terugverteld door een van de kinderen, die dan volwassen is en met zijn geliefde het oude huis opzoekt waar hij heeft gewoond.

Of dit procedé echt altijd even goed werkt, staat wel te bezien. In het titelverhaal is het effect minder dan in 'Een winter van ongenoegen', waar het magische element juist heel mooi uitkomt door de raamconstructie. Erg mooi is ook 'Rode steentjes in het zand', waar verslag wordt gedaan van een expeditie van vrouwelijke astronauten naar Mars. Dan wordt het perspectief verlegd naar een ziekenhuiskamer waar een jonge vrouw voor het einde van haar leven staat. De suggestie is dat zij oorspronkelijk ook deel had moeten uitmaken van de missie. De beelden uit de capsule komen in elk geval door middel van een videoverbinding onder ogen van de doodzieke vrouw. Die confrontatie tussen de enorme ambities van de techniek en de eindigheid, maar ook de intensiteit en intimiteit van het menselijk leven, is heel sterk.

Ulises Segura: 'De mooie mond van Bobby Cespedes'.

Uitgeverij: In de Knipscheer (Extazereeks). ISBN 978-90-626S-918-0. Prijs: € 15.

Bron: *Den Haag Centraal*, 7 juli 2016